

RELUARE

Ana Ruxandra Badea

PERSONAJE

Picior-gol

Busolă

Un bărbat / Vladimir

SCENA I-a

O cameră. În fundul camerei un perete alb. În mijlocul peretelui, o fereastră larg deschisă. Fereastra este zidită. În fața ferestrei, în cameră, un copac – înalt, jumătate mort, cu câteva frunze și mere putrezite pe crengile de sus. În mijlocul camerei, o canapea. Catifeaua verde a canapelei este ruptă pe alocuri. Lângă canapea, în stânga, un pick-up vechi. În fundul camerei, în colțul din stânga, un scaun.

O fată tânără intră prin stânga. Poartă o pereche de pantaloni verzi de pijama – prea mari pentru corpul său subțire și un tricou negru. Părul lung, șaten și ușor ondulat apare nepieptănat de sub fesul galben de lână. Undeva, în spatele uneia dintre urechi, se ascunde un creion. Numele ei este Picior-gol. Se duce în spatele canapelei și vine în față cu un teanc de hârtii în brațe. Se așează pe podea, cu spatele rezemat de canapea. Teancul de hârtie se află pe podea în fața ei. Pentru un moment, stă și se uită la el. Se scoală, se duce la pick-up, vrea să-l deschidă dar se răzgândește. Se așează din nou pe podea în fața teancului de hârtii. Îl ridică și îl așează pe picioare. Scoate creionul din spatele urechii și începe să noteze ceva.

PICIOR-GOL

Poezie (spune ea, cu privirea ațintită la hârtie). Hmmm.. s-a întâmplat într-o zi (pune creionul în gură și începe să mestece)... într-o zi. (Visătoare) Da, într-o zi m-am simțit ca o cutie goală de pantofi. Oamenii au venit să mă vadă, dar eu i-am alungat. Mă simțeam bine... Mă simțeam bine: nu simțeam căldura, rănilile, durerile. Nu... nu durerea... furia! Nu simțeam căldura, rănilile, furia. (Balansându-se în față și în spate) Corpul meu se balansa pe podea... nu, nu pe podea, pe scaun. Corpul meu se balansa pe scaun. Ca o marionetă... fără creier. Bolnavă și stupidă. Și surdă.

Tăcere. Picior-gol privește la teancul de hârtii.

PICIOR-GOL

(Spre public) E gata. Terminată. Da, începem. (Continuă să se balanseze în față și în spate și începe să citească):

S-a întâmplat într-o zi

M-am simțit ca o cutie goală de pantofi.

Oamenii au venit să mă vadă

Dar eu i-am alungat.

Mă simțeam bine: nu simțeam

Căldura, rănilile, furia.

Corpul meu se balansa pe un scaun

Ca o marionetă, fără creier,

Bolnavă și stupidă. Surdă.

(Se oprește din mișcat și rămâne cu privirea ațintită spre public)

Un bărbat intră din stânga. Este înalt și slab, are în jur de 20 de ani și poartă un halat albastru. Părul este șaten, nepieptănat. O vede pe Picior-gol și se oprește. Bagă mâna dreaptă în buzunarul drept al halatului și scoate o busolă. Întinde brațul înainte și se concentrează asupra busolei.

BUSOLĂ

(Într-o voce gravă) Iar m-am rătăcit.

PICIOR-GOL

(Continuând să facă ce făcea) Nu te-ai rătăcit. Ești exact unde trebuie să fii.

BUSOLĂ

Da? (Confuz, privind prin cameră)

PICIOR-GOL

Da. Vino încoace, Busolă, stai jos. Trebuie să-mi ascuți poezia.

BUSOLĂ

Nu sunt unde ar trebui să fiu. Trebuie să găsesc nordul. Fac patru pași spre copac (face patru pași spre copac) – unu, doi, trei, patru (se oprește), și este nord-est; mă întorc spre fereastră (se întoarce spre fereastră), fac patru pași (face patru pași) – unu, doi, trei, patru, și este nord-est din nou.

PICIOR-GOL

(Acoperindu-și urechile cu mâinile) Încetează.

BUSOLĂ

Mă întorc spre canapea (se întoarce spre canapea), fac patru pași (face patru pași) – unu, doi, trei, patru – și din nou... nord-est. Deci unde este nordul? (privind spre Picior-gol)

PICIOR-GOL

Înceteaza. Vino aici. Vino și ia loc, Busolă, trebuie să-mi ascuți poezia.

BUSOLĂ

Ce există dar nu poate fi găsit? Ce nu poate fi găsit dar există? Ce nu poate fi găsit și nu există? Nu există... nordul. Nu poate fi găsit, nu există. Nordul nu există (*se uită la Picior-gol; Picior-gol se uită la el*)

PICIOR-GOL

Am scris o poezie.

BUSOLĂ

Nordul meu nu există. Unde este nordul meu?

PICIOR-GOL

Va veni.

BUSOLĂ

Va veni? Unde?

PICIOR-GOL

Nu știu. Pe aici pe undeva.

BUSOLĂ

Aici? Ești sigură?

PICIOR-GOL

Hum. Vino să ascuți.

BUSOLĂ

Poate va veni. Voi aștepta. Am timp.

PICIOR-GOL

Da.

BUSOLĂ

Ai scris o poezie?

PICIOR-GOL

Da.

BUSOLĂ

(*Mișcându-se încet spre canapea și așezându-se jos. Mâna sa dreaptă se odihnește pe piciorul drept, ținând încă busola.*) Deci ai scris o poezie? Dar ai scris una și ieri.

PICIOR-GOL

(*Privind spre hârtiile de pe picioare*) Da, dar ieri era diferit. Astăzi sunt o altă persoană, mai matură, mai experimentată. Nu crezi?

BUSOLĂ

Arăți la fel pentru mine. Ai aceiași pantaloni. Și același păr și aceiași ochi...

PICIOR-GOL

(*Enervată și ridicând tonul*) Busolă, vrei să-mi ascuți poezia sau nu?

BUSOLĂ

Da sigur.

PICIOR-GOL

Bine. Începem:

S-a întâmplat într-o zi

Mă simțeam ca o cutie goală de pantofi.

BUSOLĂ

De ce trebuie să scrii aceeași poezie în fiecare zi?

PICIOR-GOL

(*Țipând*) Nu este aceeași poezie.

BUSOLĂ

Ba da, este aceeași. Am auzit-o ieri și alaltăieri și răs-alaltăieri...

PICIOR-GOL

(*Țipând și mai tare*) Nu este aceeași poezie.

BUSOLĂ

Dar nu văd diferența.

PICIOR-GOL

Diferența este că aceea era ieri. Astăzi este altă poezie.

BUSOLĂ

Sună la fel. Și pare la fel. Deci trebuie să fie aceeași poezie.

PICIOR-GOL

Poate este aceeași poezie pentru tine, dar este diferită pentru mine. Ieri eu eram diferită. Ieri tu erai diferit. Deci poezia este diferită.

BUSOLĂ

Cum eram eu diferit ieri? M-am rătăcit la fel ca și astăzi.

PICIOR-GOL

Dar poate te-ai rătăcit într-un mod diferit.

BUSOLĂ

Nu. Busola indica nord-est când am intrat ieri și indica nord-est când am intrat astăzi. Deci trebuie să mă aflu în același loc unde mă aflam și ieri. Numai că nu îmi amintesc cum am ajuns acolo.

PICIOR-GOL

Nu înțelegi. Nu înțelegi nimic.

BUSOLĂ

Citește-mi poezia.

PICIOR-GOL

Nu, nu îți citesc poezia. Nu ai înțelege-o.

BUSOLĂ

Dar ieri am înțeles-o. Și chiar mi-a plăcut.

PICIOR-GOL

Asta nu înseamnă că o vei înțelege și azi, idiotule. Nu știi nimic despre poezii?

BUSOLĂ

Poezii? (*Gânditor*) Am auzit că sunt complicate.

PICIOR-GOL

Bineînțeles că sunt. Sunt cele mai complicate lucruri din întregul Univers.

BUSOLĂ

Serios?

PICIOR-GOL

Hmm... nu, nu este adevărat. Cunosc lucruri mai complicate ca astea.

BUSOLĂ

Serios?

PICIOR-GOL

Și tu le cunoști.

BUSOLĂ

Serios?

PICIOR-GOL

Toată lumea le cunoaște.

BUSOLĂ

De exemplu?

PICIOR-GOL

De exemplu... De exemplu să mănânci creveți.

BUSOLĂ

Ha-ha, asta chiar este complicat. Sau să te dai jos din pat iarna.

PICIOR-GOL

Și sunt mai multe exemple. Îți dau un indiciu... Măr!

BUSOLĂ

Ah... da. Vrei să spui că este complicat să culegi merele din copac.

PICIOR-GOL

Exact.

BUSOLĂ

Pentru că merele sunt acolo de 761 de zile și nu le-ai cules, deci trebuie să fie mai complicat decât o poezie.

PICIOR-GOL

Da, este.

BUSOLĂ

Și să găsești nordul este complicat. Încerc să găsesc nordul de 761 de zile și nu am putut să găsesc decât nord-estul. Deci trebuie să fie mai complicat decât o poezie.

PICIOR-GOL

Da, este. Deci ai văzut: sunt sute de lucruri mai complicate decât o poezie.

BUSOLĂ

Ai dreptate. Nu știu de ce am crezut că poezia ta va fi complicată. Ieri părea simplă.

PICIOR-GOL

Poate mâine va pare și mai complicată.

BUSOLĂ

Da! Deci ar fi bine să mi-o citești azi.

PICIOR-GOL

Ți-o citesc.

Amândoi rămân cu privirile pierdute îndreptate spre public.

PICIOR-GOL

Când se vor întoarce mama și tata?

BUSOLĂ

Nu știu.

PICIOR-GOL

Au trecut 761 de zile. Cred că ar trebui să se întoarcă deja.

BUSOLĂ

Da, ar trebui.

PICIOR-GOL

Crezi că se vor întoarce deja?

BUSOLĂ

Nu.

Busolă se ridică și se duce la copac. Se uită la merele stricate din vârf.

BUSOLĂ

Ce se va întâmpla cu copacul, Picior-gol?

PICIOR-GOL

O să-l tai și apoi îl fac bucățele. Și pun fiecare bucățică pe foc.

BUSOLĂ

Când se va întâmpla asta?

PICIOR-GOL

Azi.

BUSOLĂ

Asta ai spus și ieri.

PICIOR-GOL

Nu, ieri nu era bine. Azi.

BUSOLĂ

Azi când?

PICIOR-GOL

Mai târziu.

BUSOLĂ

E deja prânzul.

PICIOR-GOL

Mai târziu.

BUSOLĂ

Nu cred că vei scăpa vreodată de el.

Tăcere. Picior-gol rămâne așezată pe podea. Busolă se așează jos pe canapea.

PICIOR-GOL

Mă simt atât de singură.

BUSOLĂ

Și eu mă simt singur.

PICIOR-GOL

Nu. Eu mă simt cu adevărat singură.

BUSOLĂ

Și eu mă simt cu adevărat singur.

PICIOR-GOL

Serios?

BUSOLĂ

Da. Teribil de singur.

PICIOR-GOL

Nu văd nici un sfârșit la singurătatea asta.

BUSOLĂ

Nu. Nu se va sfârși niciodată.

PICIOR-GOL

Niciodată.

BUSOLĂ

Suntem cu adevărat singuri?

PICIOR-GOL

Da. Numai tu și cu mine.

BUSOLĂ

Suntem singuri.

Busolă bagă mâna în buzunarul drept și scoate busola.

BUSOLĂ

Încă nu a apărut nordul.

Bagă busola înapoi în buzunar.

BUSOLĂ

Citește-mi poezia.

PICIOR-GOL

O s-o înțelegi?

BUSOLĂ

Cum vrei să știu eu asta? Mai întâi trebuie să mi-o citești.

PICIOR-GOL

Nu. Ți-o citesc numai dacă promiți să o înțelegi.

BUSOLĂ

(Iritat) Cum pot să-ți promit așa ceva? Nu poți cere așa ceva. E stupid.

PICIOR-GOL

Ba nu e.

BUSOLĂ

Ba da. E stupid. Chiar stupid. Prostesc.

PICIOR-GOL

Nu înțelegi. Sunt atât de singură. Tot ce îmi doresc este să îmi citești poezia și să o înțelegi. Și poate atunci mă voi simți mai puțin singură.

BUSOLĂ

Dar nu are nici o logică. Am citit-o ieri și nu avea nici o logică.

PICIOR-GOL

Dar ai spus că ai înțeles-o. Și chiar că ți-a plăcut.

BUSOLĂ

Asta a fost ieri. Ieri am crezut că am înțeles, dar astăzi nu are nici o logică. Nu știu de ce păpușa aia își face lucrurile acelea singură.

PICIOR-GOL

Marionetă. E o marionetă.

BUSOLĂ

Cum poate o păpușă să își taie singură brațele?

PICIOR-GOL

Marionetă.

BUSOLĂ

Și mai interesant, cum poate o păpușă să își taie fața *după* ce și-a tăiat brațele?

PICIOR-GOL

(Privind spre public) Marionetă.

BUSOLĂ

Ei bine... presupun că sunt o mulțime de lucruri fără logică. Ai putea să mi-o mai citești o dată ?

PICIOR-GOL

(Cu privirea încă spre public; cu o voce stinsă) S-a întâmplat într-o zi să mă simt ca o cutie goală de pantofi.

BUSOLĂ

Nu te aud.

PICIOR-GOL

(Țipând) S-a întâmplat într-o zi să mă simt ca o cutie goală de pantofi.

BUSOLĂ

(Ridicând tonul) Ce înseamnă asta?

PICIOR-GOL

Ca o cutie de pantofi.

BUSOLĂ

Dar eu nu știu cum se simte o cutie goală de pantofi, Picior-gol (*o ia de umeri și o scuturș ușor*). Și dacă nu știu asta, cum pot să știu semnificația ta ?

PICIOR-GOL

Dar abia ți-am spus. Este totul acolo (*arătând spre hârtii*). Semnificația este acolo. Tot înțelesul pe care îl vrei.

BUSOLĂ

Te rog spune-mi. Îmi poți spune cu propriile cuvinte. Nu e nevoie să scrii o poezie. Trebuie doar să folosești cuvintele tale.

PICIOR-GOL

Astea sunt cuvintele mele.

BUSOLĂ

Folosește cuvinte mai simple. Mai puțin complicate.

PICIOR-GOL

Sunt cele mai simple pe care le-am văzut.

BUSOLĂ

Folosește alte cuvinte atunci.

PICIOR-GOL

Nu știu alte cuvinte.

O VOCE DIN SALĂ

(*Țipând*) Nu, nu, nu. Stop!

Un bărbat se ridică în primul rând. Este înalt, slab și gârbovit. Are părul scurt, negru cu alb. Poartă o cămașă cu pătrățele ieșită din pantalonii negri. Se apropie de scenă. Picior-gol și Busolă rămân nemișcați.

UN BĂRBAT

(*Țipând și gesticulând mult*) Ce naiba e asta? (*Picior-gol și Busolă se ridică rapid în picioare*) Despre ce naiba vorbiți? Stau acolo de douăzeci de minute, douăzeci de minute plictisitoare... nesfârșite, ascultând idioțeniile voastre, încercând să înțeleg *ceva* din toate tâmpeniile astea pe care le roștiți, sperând să gasesc o logică în idioțeniile astea fără sens. E inutil. E în zadar. *În zadar*. Am plătit bani pentru a asculta... aberațiile astea... de rahat.

PICIOR-GOL

Cine ești?

BUSOLĂ

Da, cine ești?

BĂRBATUL

Cine sunt eu? Cine *sunt* eu? Conteaza cine sunt eu? Vin de acolo (*arătând cu degetul spre public*), sunt unul dintre ei.

PICIOR-GOL

Asta e casa noastră.

BĂRBATUL

(*Urcă pe scenă*) Asta nu e casa voastră. Asta e o cameră. E o scenă și nu e a voastră.

BUSOLĂ

(*Vine în fața lui Picior-gol ca și când ar dori să o protejeze*) Nu ai voie aici. Ai trecut de perete.

BĂRBATUL

Perete? Care perete?

PICIOR-GOL

Peretele de acolo (*arătând spre public*). Nu ai voie să faci asta.

BĂRBATUL

(*Privind în direcția în care arată Picior-gol*) Dar nu văd nici un perete. Văd un perete aici (*se duce în stânga scenei și pune mâinile pe perete*), și văd un perete aici (*se duce la fereastra zidită și pune mâinile pe cărămizi*), și văd un perete aici (*se duce în dreapta scenei și lovește peretele cu piciorul*). Dar ce nu văd este un perete aici (*se duce în fața scenei și atinge peretele invizibil*).

BUSOLĂ

E invizibil. De aceea nu îl poți vedea. Dar există.

BĂRBATUL

E invizibil... Nu îl poți vedea... Dar există... Fascinant!

Bărbatul, Busolă și Picior-gol se privesc reciproc.

BĂRBATUL

Ce-ar fi să facem o înțelegere?

PICIOR-GOL

Pleacă.

BUSOLĂ

Ce fel de înțelegere?

BĂRBATUL

Eu vă spun unele lucruri și voi îmi spuneți unele lucruri.

PICIOR-GOL

Ce fel de lucruri poți să ne spui?

BĂRBATUL

Lucruri pe care vrei să le știi.

BUSOLĂ

Nu vrem să știm nimic.

PICIOR-GOL

Știm destule.

BĂRBATUL

Știi destule. Crezi că *știi* destule.

Tăcere. Bărbatul începe să curețe o pată de pe cămașă. Picior-gol și Busolă îl privesc.

BĂRBATUL

Și dacă, de exemplu, vă spun următorul lucru: ați fost aduși aici, ați fost abandonați.

PICIOR-GOL

Abandonați?

BUSOLĂ

(Irita) Nu am fost abandonați. Se vor întoarce.

BĂRBATUL

Cine se va întoarce?

PICIOR-GOL

Părinții noștri.

BĂRBATUL

Părinții voștri nu există. Le știți numele? Vă amintiți cum arată? Nu, pentru că probabil nu au existat vreodată. Voi nu existați.

BUSOLĂ

Ce vrei? De ce ești aici? Pleacă!

BĂRBATUL

Nu. Sunt aici să vă ajut.

BUSOLĂ

Nu avem nevoie de ajutor.

BĂRBATUL

Ba da, aveți.

PICIOR-GOL

Taci.

BUSOLĂ

Cum te cheamă?

PICIOR-GOL

Da, ai un nume?

BĂRBATUL

Am, da. Mă puteţi striga cum doriţi.

PICIOR-GOL

Serios?

BĂRBATUL

Da, sigur. Voi vă strigaţi cum doriţi, de ce nu aş putea şi eu?

PICIOR-GOL

Şi atunci ce fel de nume vrei?

BĂRBATUL

Dar tu de ce te numeşti Picior-gol?

PICIOR-GOL

Pentru că nu-mi plac pantofii. Sunt opresivi.

BĂRBATUL

Înţeleg. Şi el de ce se numeşte Busolă?

PICIOR-GOL

Pentru că nu poate trăi fără busola sa. Nu îmi amintesc numele lui, dar era ceva tot cu "B".

BĂRBATUL

Înţeleg. Foarte inteligent. Cum ai vrea să mă cheme pe mine?

BUSOLĂ

Nimeni.

BĂRBATUL

Nu e puţin prea sofisticat? De fapt, noi vrem să simplificăm semnificaţiile, nu să le complicăm.

BUSOLĂ

Un nimeni e un nimic. Nu are nici o semnificaţie. Asta eşti tu.

BĂRBATUL

Da, ai dreptate. Dar oamenii au tendinţa să caute semnificaţii în cele mai insignifiante lucruri.

PICIOR-GOL

Ştiu! Vladimir.

BĂRBATUL

Vrei să mă cheme Vladimir?

BUSOLĂ

Sună rusesc.

PICIOR-GOL

E rusesc. Și ce?

BUSOLĂ

Sună prea rusesc. Nu cred că vrei să sune prea rusesc.

PICIOR-GOL

Îți place Vladimir?

BĂRBATUL

Mi se potrivește.

BUSOLĂ

Mă bucur că am încheiat afacerea cu numele. Acum poți să pleci.

VLADIMIR

Nu. Stau aici până înțeleg. Până când mă faceți să înțeleg. Până când găsesc un mod de a vă ajuta.

BUSOLĂ

Nu avem nevoie de ajutorul tău.

VLADIMIR

Ba da. Uitati-vă la acești oameni (*arătând spre public*), stau acolo, întrebându-se ce se întâmplă, nu au nici o idee despre ce se petrece și sunt plictisiți. Plictisiiiiți! Plictisiți de voi pentru că ne înnebuniți (*își ia capul în mâini*). Și nu înțelegem ce vreți de la noi. Deci, voi sta aici și, cu calm, vă voi întreba : ce vreți ?

Picior-gol și Busolă se uită unul la altul. Busolă se duce la Picior-gol, se apleacă spre ea și îi șoptește ceva la ureche. După aceea, Picior-gol se apleacă spre Busolă și îi șoptește ceva la ureche. Picior-gol se apropie de Vladimir.

PICIOR-GOL

De ce vrei să știi ce vrem?

VLADIMIR

De ce? Pentru că poate atunci totul va avea sens. Sau poate vă ajut într-un fel.

PICIOR-GOL

(*Se uită la Busolă, apoi la Vladimir*) Vrem să fim înțeleși.

VLADIMIR

Înțelegeți?

PICIOR-GOL

Da. Înțelegeți.

VLADIMIR

(Ridicând brațele deasupra capului și strigând) Nemaipomenit! Asta vrem toți. Voi vreți să fiți înțelegeți, noi vrem să înțelegem. Ne potrivim. Putem să batem palma.

Picior-gol și Busolă se privesc neîncrezători.

PICIOR-GOL

Asta nu s-a mai întâmplat până acum, nu?

BUSOLĂ

Nu. Nu s-a mai întâmplat.

PICIOR-GOL

Trebuia să se întâmple?

BUSOLĂ

Poate. Nu știu.

PICIOR-GOL

Sau poate s-a mai întâmplat și am uitat.

BUSOLĂ

Poate. Nu știu.

VLADIMIR

Deci vreți să fiți înțelegeți. În ce sens?

PICIOR-GOL

(Se uită din nou la Busolă și apoi la Vladimir) Deci... vreau ca oamenii să îmi înțeleagă poezia, vreau ca Busolă să îmi înțeleagă poezia. Vreau să înțeleg de ce Busolă nu găsește niciodată nordul și vreau să înțeleg de ce este așa de greu să fii înțeles.

BUSOLĂ

Eu nu am nevoie să înțeleg nimic.

PICIOR-GOL

(Țipând) Ba da, ai.

BUSOLĂ

Ba nu, nu am. Eu deja înțeleg tot. Și nici nu am nevoie să fiu înțeles.

PICIOR-GOL

(Spre Vladimir) Vezi ce vreau să spun? E în zadar. *În za-dar.*

VLADIMIR

Atunci asta vom face. Vă vom face înțeleși.

PICIOR-GOL

Poți face asta?

VLADIMIR

Nu văd de ce ar fi atât de dificil. Aproape că suntem pe drumul cel bun.

PICIOR-GOL

Serios?

VLADIMIR

Da, sigur, mai ales acum când a căzut peretele.

BUSOLĂ

Peretele a căzut? Care perete?

VLADIMIR

Al patrulea perete.

Toți trei privesc spre public.

BUSOLĂ

Când a căzut?

VLADIMIR

Ah... vrei să știi când a căzut. (*Spre Picior-go*) Știi când a căzut?

PICIOR-GOL

Nu.

VLADIMIR

Dar ar trebui. Pentru că tu l-ai dărâmat.

PICIOR-GOL

Nu-i adevărat.

VLADIMIR

Ba da. Când ai început să cerșești după înțelegere. Când stăteai acolo și plângeai: "Oh te rog Busolă, citește-mi poezia! Sunt așa de singură. Te rog citește-mi poezia. Oo-ho-ho-ho. Ai citit-o? Ai înțeles-o? Trebuie s-o înțelegi. Oooo-ho-ho-ho-ho." Tot cerșitul ăsta după înțelegere, tot plânsul ăsta ca oamenii să te înțeleagă, să îți știe semnificația... Asta a dărâmat peretele. Acum putem începe să vă înțelegem. Și când terminăm de înțeles, vă putem judeca precum oricare alt muritor de rând. Sunteți satisfacți?

PICIOR-GOL

Da, vreau să fiu ca oricare alt muritor de rând.

VLADIMIR

Dar vrei să fii și judecată precum oricare alt muritor?

BUSOLĂ

Nu, nu vrea. Nici măcar nu știe ce înseamnă asta.

PICIOR-GOL

Ba da, știu ce înseamnă. Înseamnă că oamenii îți pot pune întrebări, iar tu le poți răspunde și li te poți explica.

BUSOLĂ

Rahat.

PICIOR-GOL

Ce?

BUSOLĂ

Rahat.

VLADIMIR

De ce crezi asta, Busolă?

BUSOLĂ

Nu ai înțelege.

PICIOR-GOL

Ignoră-l. (*Întorcându-se spre Vladimir*) Deci cum procedăm?

VLADIMIR

Cum procedăm? Deci... singurul mod pe care îl văd posibil este prin repetiție. Veți face ceea ce faceți din nou și din nou, până când ceva capătă sens. Până când cineva înțelege ce faceți și cine sunteți. Deci, asta e. Reluăm.

PICIOR-GOL

Reluăm? Reluăm de la început?

VLADIMIR

Da.

BUSOLĂ

Picior-gol, omul ăsta nu are nici o idee ce face. Nu știe nimic. Toată treaba asta ar fi fost oricum reluată de la început dacă ar fi avut puțină răbdare.

PICIOR-GOL

Vino... Busolă. Reluăm.

VLADIMIR

Bine. Ține minte... fiecare gest, fiecare cuvânt e important. (*Către Picior-gol și Busolă*) Voi ieșiți afară, afară.

PICIOR-GOL

Afară?

BUSOLĂ

Afară unde?

VLADIMIR

Afară de unde ați venit (*și arată spre stânga scenei*). Și apoi intrați din nou.

Picior-gol iese. Busolă o urmează la scurt timp. Vladimir se duce la scaunul din fundul scenei și ia loc.

VLADIMIR

(*Spre public*) Gata? Începem... Cortina!

Cortina.

SCENA I-b

Aceeași cameră. Același perete alb. Aceeași fereastră. Același copac. Aceeași canapea. Același pick-up vechi. Vladimir stă pe scaunul din fund.

Picior-gol intră din stânga. Poartă aceeași pereche de pantaloni de pijama – prea mari pentru trupul ei slab -, și același tricou negru. Părul lung, șaten și ușor ondulat cade nepieptănat pe umeri. Fesul de lână a dispărut. Undeva, în spatele uneia dintre urechi, se ascunde un creion. Se duce în spatele canapelei și vine în față cu un teanc de hârtii în brațe. Se așează pe podea, cu spatele rezemat de canapea. Teancul de hârtie se află pe podea în fața ei. Pentru un moment, stă și se uită la el. Se scoală, se duce la pick-up, vrea să-l deschidă dar se răzgândește. Se așează din nou pe podea în fața teancului de hârtii. Îl ridică și îl așează pe picioare. Scoate creionul din spatele urechii și începe să noteze ceva.

PICIOR-GOL

Poezie (*spune ea, cu privirea ațintită la hârtie*). Hmm.. s-a întâmplat într-o zi (*pune creionul în gură și începe să mestece*)... într-o zi. (*Visatoare*) Da, într-o zi m-am simțit ca o cutie goală de pantofi. Oamenii au venit să mă vadă, dar eu i-am alungat. Mă simțeam bine... Mă simțeam bine: nu simțeam căldura, rănila, durerile. Nu... nu durerea... furia! Nu simțeam căldura, rănila, furia. (*Balansându-se în față și în spate*) Corpul meu se balansa pe podea... nu, nu pe podea, pe scaun. Corpul meu se balansa pe scaun. Ca o marionetă... fără creier. Bolnavă și stupidă. Și surdă.

Tăcere. Picior-gol privește la teancul de hârtii.

PICIOR-GOL

(*Spre public*) E gata. Terminată. Da, incepem. (*Continuă să se balanseze în față și în spate și începe să citească*):

S-a întâmplat într-o zi

M-am simțit ca o cutie goală de pantofi.

Oamenii au venit să mă vadă

Dar eu i-am alungat.

Mă simțeam bine: nu simțeam

Căldura, rănila, furia.

Corpul meu se balansa pe scaun

Ca o marionetă, fără creier,

Bolnavă și stupidă. Surdă.

(*Se oprește din mișcat și rămâne cu privirea ațintită spre public*)

Busolă intră din stânga. O vede pe Picior-gol și se oprește. Bagă mâna dreaptă în buzunarul drept al halatului și scoate o busolă. Întinde brațul înainte și se concentrează asupra busolei.

BUSOLĂ

(*Într-o voce gravă*) Iar m-am rătăcit.

PICIOR-GOL

(*Continuând să facă ce făcea*) Nu te-ai rătăcit. Ești exact unde trebuie să fii.

BUSOLĂ

Da? (*Confuz, privind prin cameră*)

PICIOR-GOL

Da. Vino încoace, Busolă, stai jos. Trebuie să-mi ascuți poezia.

BUSOLĂ

Nu sunt unde ar trebui să fiu. Trebuie să găsesc nordul. Fac patru pași spre copac (*face patru pași spre copac*) – unu, doi, trei, patru (*se oprește*), și este nord-est; mă întorc spre fereastră (*se întoarce spre fereastră*), fac patru pași (*face patru pași*) – unu, doi, trei, patru, și este nord-est din nou.

PICIOR-GOL

(*Acoperindu-și urechile cu mâinile*) Încetează.

BUSOLĂ

Mă întorc spre canapea (*se întoarce spre canapea*), fac patru pași (*face patru pași*) – unu, doi, trei, patru – și din nou... nord-est. Deci unde este nordul? (*privind spre Picior-gol*)

PICIOR-GOL

Încetează. Vino aici. Vino și ia loc, Busolă, trebuie să-mi ascuți poezia.

BUSOLĂ

Ce există dar nu poate fi găsit? Ce nu poate fi găsit dar există ? Ce nu poate fi găsit și nu există ? Nu există... nordul. Nu poate fi găsit, nu există. Nordul nu există (*se uită la Picior-gol; Picior-gol se uită la el*)

PICIOR-GOL

Am scris o poezie.

BUSOLĂ

Nordul meu nu există. Unde este nordul meu?

PICIOR-GOL

Va veni.

BUSOLĂ

Va veni? Unde?

PICIOR-GOL

Nu știu. Pe aici pe undeva.

BUSOLĂ

Aici? Ești sigură?

PICIOR-GOL

Hum. Vino să ascuți.

BUSOLĂ

Poate va veni. Voi aștepta. Am timp.

PICIOR-GOL

Da.

BUSOLĂ

Ai scris o poezie?

PICIOR-GOL

Da.

BUSOLĂ

(Mișcându-se încet spre canapea și așezându-se jos. Mâna sa dreaptă se odihnește pe piciorul drept, ținând încă busola.) Deci ai scris o poezie? Dar ai scris una și ieri.

PICIOR-GOL

(Privind spre hârtiile de pe picioare) Da, dar ieri era diferit. Astăzi sunt o altă persoană, mai matură, mai experimentată. Nu crezi?

BUSOLĂ

Arăți la fel pentru mine. Ai aceiași pantaloni. Și același păr și aceiași ochi...

PICIOR-GOL

(Enervată și ridicând tonul) Busolă, vrei să-mi ascuți poezia sau nu?

BUSOLĂ

Da sigur.

PICIOR-GOL

Bine. Începem:

S-a întâmplat într-o zi

Mă simțeam ca o cutie goală de pantofi.

BUSOLĂ

De ce trebuie să scrii aceeași poezie în fiecare zi?

PICIOR-GOL

(Țipând) Nu este aceeași poezie.

BUSOLĂ

Ba da, este aceeași. Am auzit-o ieri și alaltăieri și răs-alaltăieri...

PICIOR-GOL

(Țipând și mai tare) Nu este aceeași poezie.

BUSOLĂ

Dar nu văd diferența.

PICIOR-GOL

Diferența este că aceea era ieri. Astăzi este altă poezie.

BUSOLĂ

Sună la fel. Și pare la fel. Deci trebuie să fie aceeași poezie.

PICIOR-GOL

Poate este aceeași poezie pentru tine, dar este diferită pentru mine. Ieri eu eram diferită. Ieri tu erai diferit. Deci poezia este diferit.

BUSOLĂ

Cum eram eu diferit ieri? M-am rătăcit la fel ca și astăzi.

PICIOR-GOL

Dar poate te-ai rătăcit într-un mod diferit.

BUSOLĂ

Nu. Busola indica nord-est când am intrat ieri și indica nord-est când am intrat astăzi. Deci trebuie să mă aflu în același loc unde mă aflam și ieri. Numai că nu îmi amintesc cum am ajuns acolo.

PICIOR-GOL

Nu înțelegi. Nu înțelegi nimic.

BUSOLĂ

Citește-mi poezia.

PICIOR-GOL

Nu, nu îți citesc poezia. Nu ai înțelege-o.

BUSOLĂ

Dar ieri am înțeles-o. Și chiar mi-a plăcut.

PICIOR-GOL

Asta nu înseamnă că o vei înțelege și azi, idiotule. Nu-i așa, Vladimir?

VLADIMIR

Nu, eu nu sunt aici. Nu mă vedeți, nu mă auziți.

PICIOR-GOL

Ah. Când se vor întoarce mama și tata?

BUSOLĂ

(După o pauză) Ai sărit replici.

PICIOR-GOL

Și ce ? Când se întorc mama și tata ?

BUSOLĂ

Nu știu.

PICIOR-GOL

Au trecut 761 de zile. Cred că ar trebui să se întoarcă deja.

BUSOLĂ

Da, ar trebui.

PICIOR-GOL

Crezi că se vor întoarce deja?

BUSOLĂ

Nu.

Busolă se ridică și se duce la copac. Se uită la merele stricate din vârf.

BUSOLĂ

Ce se va întâmpla cu copacul, Picior-gol?

PICIOR-GOL

O să-l tai și apoi îl fac bucățele. Și pun fiecare bucățică pe foc.

BUSOLĂ

Când se va întâmpla asta?

PICIOR-GOL

Azi.

BUSOLĂ

Asta ai spus și ieri.

PICIOR-GOL

Nu, ieri nu era bine. Azi.

BUSOLĂ

Azi când?

PICIOR-GOL

Mai târziu.

BUSOLĂ

E deja prânzul.

PICIOR-GOL

Mai târziu.

BUSOLĂ

Nu cred că vei scăpa vreodată de el.

Tăcere. Picior-gol rămâne așezată pe podea. Busolă se așează jos pe canapea.

VLADIMIR

(Se ridică brusc în picioare) Bine. Opriți-vă aici. *(Vine în față lângă Picior-gol și Busolă)* Acum trebuie să explicați.

PICIOR-GOL

Să explicăm?

BUSOLĂ

Ce să explicăm?

VLADIMIR

Toate astea. Copacul, busola, poezia. Fereastra. Da, hai să începem cu fereastra de acolo. Care este semnificația ei, semnificația cărămizilor?

Picior-gol și Busolă se uită unul la altul.

PICIOR-GOL

Nu știm.

BUSOLĂ

Erau deja acolo.

PICIOR-GOL

Înainte să venim noi.

VLADIMIR

Înțeleg. Dar nu v-ați întrebat niciodată de ce se află acolo?

BUSOLĂ

Nu e problema noastră. Avem alte lucruri de făcut.

VLADIMIR

Aveți alte lucruri de făcut. Înțeleg.

Tăcere.

VLADIMIR

Și copacul? Ce îmi puteți spune despre copac?

PICIOR-GOL

O să-l tai în curând. Astăzi nu era bine, dar o să o fac mâine.

BUSOLĂ

Nu o să scape niciodată de el.

VLADIMIR

De ce spui așa ceva?

BUSOLĂ

E obsedată de el.

VLADIMIR

(Gânditor) Înțeleg. Dar îmi puteți spune – ne puteți spune – de ce se află copacul acolo? De ce se află un copac mort în sufrageria voastră?

PICIOR-GOL

(Ignorându-l pe Vladimir) Urăsc copacul ăla.

BUSOLĂ

Ba nu, iubești copacul ăla.

VLADIMIR

De ce îl urăști, Picior-gol?

PICIOR-GOL

Pentru că e acolo. E un copac în sufragerie. Și e un copac în mintea mea. Și seamănă unul cu altul, de fapt, sunt același.

VLADIMIR

(Dă din cap afirmativ) Înțeleg.

PICIOR-GOL

Nu, nu înțelegi. *(Se ridică și trânteste teancul de hârtii pe canapea.)* Pentru că tu nu ai fost aici. Ai venit la jumătate și vrei să înțelegi tot, vrei ca totul să îți fie explicat.

VLADIMIR

Da, dar nu numai eu, cu toții vrem să ne fie explicat. Am crezut că am fost de acord cu asta.

PICIOR-GOL

Dar unele lucruri nu pot fi explicate sau înțelese. Unele lucruri trebuiesc doar privite. Pentru că sunt atât de grandioase, atât de compacte și atât de copleșitoare încât este de ajuns să le observi.

BUSOLĂ

Are dreptate. E de ajuns să le observi.

VLADIMIR

De ajuns să le observi...

PICIOR-GOL

În fiecare dimineață mă trezesc dar nu îmi amintesc să mă fi trezit. Vin aici dar nu îmi amintesc să fi venit. Pur și simplu mă găsesc aici și cred că trebuie să mă fi trezit și să fi venit aici singură. Altfel, nu aș fi aici. Apoi, mă așez aici și încep să scriu aceeași poezie. Aceleași cuvinte idioate despre aceeași marionetă idioată, zi de zi de zi de zi.

BUSOLĂ

În fiecare dimineața mă trezesc dar nu îmi amintesc să mă fi trezit. Mă găsesc intrând în camera asta neliniștit și întrebător, umblând în sus și-n jos prin cameră, în sus și-n jos... cu busola aceea în mână.

PICIOR-GOL

Care e semnificația acelor cuvinte? Care e semnificația marionetei? Sunt eu marioneta? Ești tu? E el?

BUSOLĂ

Care este semnificația busolei? De ce caut nordul în permanență? Și de ce nu îl găsesc niciodată? Și care e semnificația nordului?

PICIOR-GOL

Toate lucrurile astea... nu au nici un înțeles. Cuvintele, acțiunile sunt goale pentru noi.

BUSOLĂ

Dar par atât de grele. Cântăresc atât de mult asupra noastră.

PICIOR-GOL

Ne trag la pământ.

BUSOLĂ

(Gânditor) Ne rup.

PICIOR-GOL

Sunt prea compacte pentru a le înțelege. Prea dense pentru a înțelege întregul și prea simple pentru a fi descompuse în bucăți.

BUSOLĂ

Trebuie doar să observăm.

VLADIMIR

(Exasperat) Dar, fată dragă, nu ai spus tu acum un minut că vrei să fiți înțeleși? Că vrei ca oamenii să afle semnificația voastră ?

PICIOR-GOL

(Țipând) Ba da... dar nu așa! Nu cu întrebările astea stupide și fără sfârșit care te lasă fără aer să respiri și fără suflet.

BUSOLĂ

(Către Vladimir) Nu înțelegi nimic. Tot ce ai în cap sunt întrebări, întrebări, întrebări.

VLADIMIR

Nu vă plac întrebările?

BUSOLĂ

Nu înțelegi, Vladimir. Toată lumea pune întrebări, dar nimeni nu vrea răspunsuri. Pui întrebări cu speranța că ți se vor confirma propriile răspunsuri; ai idei și gânduri personale, dar nu ai loc pentru ideile și gândurile altor oameni.

VLADIMIR

(Pierzându-și răbdarea) Oamenii din spatele aceluși perete încercau să vă înțeleagă.

BUSOLĂ

Oamenii din spatele aceluși perete încercau să se înțeleagă pe ei înșiși.

VLADIMIR

E asta așa de grav?

BUSOLĂ

Nu. Însă tu crezi că e o diferență dacă peretele acela e sus sau jos. Dar nu e nici o diferență. De aceea este invizibil.

Tăcere.

VLADIMIR

Spune-mi despre copac. (*Pauză*) Spune-mi naibii despre copac, Picior-gol.

PICIOR-GOL

Copacul e acolo. Doar acolo. Nu are nici o poveste.

BUSOLĂ

Din cauza copacului au plecat mama și tata.

PICIOR-GOL

Taci! Ești prost. De ce ar pleca mama și tata din cauza unui copac?

BUSOLĂ

Nu din cauza copacului. Din cauza ta și a copacului.

PICIOR-GOL

(*Țipând*) Nu e adevărat!

BUSOLĂ

Ba da. (*Întorcându-se spre Vladimir*) Mama și tata au rugat-o să culeaga merele din copac, dar nu a putut ajunge la ele. Deci mama și tata s-au supărat foarte tare. Și au plecat.

PICIOR-GOL

Minte!

BUSOLĂ

De aceea sunt mere negre în vârf. Pentru că tot nu poate ajunge la ele. Îi e prea frică și să încerce.

PICIOR-GOL

Copacul era prea înalt.

BUSOLĂ

Nu. Tu erai prea scundă. Asta au zis mama și tata.

PICIOR-GOL

Nu știi asta. Nu i-ai auzit niciodată pe parinții noștri vorbind.

BUSOLĂ

Normal că i-am auzit. De multe ori. Aseară, de exemplu.

PICIOR-GOL

I-ai auzit pe părinții noștri vorbind aseară?

BUSOLĂ

Sigur. După ce a căzut cortina. Întotdeauna vorbesc după ce cade cortina. Câteodată stau și ascult.

PICIOR-GOL

Și ce au spus?

BUSOLĂ

Au spus că suntem doi oameni tragici care s-au pierdut.

PICIOR-GOL

Au spus asta? (*Pauză*) Și tu ce crezi? Crezi că au dreptate ? Numai tu te-ai pierdut, nu?

BUSOLĂ

Cred că... doar pentru că recunosc că m-am pierdut și mă opresc și cer îndrumări nu înseamnă că sunt mai pierdut decât alți oameni. Toți ne-am pierdut într-un fel. Uite-te la Vladimir – el s-a pierdut în sufrageria noastră.

PICIOR-GOL

Credeam că a venit aici voluntar. Vladimir?

VLADIMIR

Poate că da, poate ca nu. Poate că sunt unul dintre acei oameni care merg toată viața, neștiind măcar unde se îndreaptă. Pentru că sunt prea speriați să se opreasca, prea speriați să recunoască cât de pierduți sunt.

PICIOR-GOL

Da. (*Pauză; către Busolă*) Și tragici... Crezi că suntem oameni tragici, Busolă ?

BUSOLĂ

(*Tăcere; își scoate busola*) Asta e o cu totul altă poveste.

Tăcere. Picior-gol și Busolă se așează pe canapea. Vladimir rămâne în picioare cu mâinile în buzunar.

PICIOR-GOL

Vladimir?

VLADIMIR

Da, Picior-gol?

PICIOR-GOL

Pui atât de multe întrebări.

VLADIMIR

Da, așa e.

BUSOLĂ

Prea multe întrebări. Ce vrei să știi de fapt?

VLADIMIR

Dar abia v-am spus. Ei... (*arătând spre public*) ei vor să știe. Acum jumătate de oră stăteam pe scaun lângă ei. Stăteam liniștit și ascultător ca un copil. Mă uitam la tine (*se uită la Picior-gol*), și la tine (*se uită la Busolă*), și apoi la voi doi împreună. Am ascultat cuvintele voastre și tăcerea voastră și am încercat să le înțeleg. Așa cum cineva încearcă să o înțeleagă pe Mona Lisa sau pe Laocoon. Cu cât priveam mai mult cu atât înțelegeam mai puțin. Și se întâmplă... știi ce se întâmplă? Ceva teribil se întâmplă. Privești până când ochii încep să îți lăcrimeze de la atâta privit și apoi te apropii de Mona Lisa – atât de aproape încât îți poate simți suflarea pe obraz – și îi șoptești ușor în ureche : “De ce dracu zâmbești așa la mine, proastă mică și arogantă?” Dar nu răspunde niciodată. Iar tu rămâi singur cu întrebarea ta și cu înțelegerea ta de rahat și cu sunetul asurzitor al frustrării care te înnebunește atât de tare încât vrei să distrugi și să sfâșii și să dai foc la tot rahatul ăsta.

Tăcere. Picior-gol și Busolă se uită unul la altul, apoi la Vladimir.

PICIOR-GOL

Asta vrei să ne faci și nouă? Să ne distrugi și să ne sfâșii și să ne dai foc ?

VLADIMIR

Stăteam pe scaunul acela de acolo, printre oamenii aceia care încă stau în scaunele lor. Voi ați spus un cuvânt, iar eu mi-am spus “da, înțeleg acest cuvânt, îi cunosc semnificația”. Și voi ați spus un alt cuvânt, iar eu mi-am spus din nou “da, înțeleg și acest cuvânt, îi cunosc și lui semnificația”. Dar apoi am încercat să le pun împreună și ceva teribil s-a întâmplat: semnificațiile lor dispar, se evaporă, primul cuvânt rămâne gol și al doilea cuvânt rămâne gol și el. Ca materia și anti-materia, întotdeauna se anihilează una pe cealaltă. Nu mai puteam suporta. Trebuia să mă ridic și să țip. Trebuia să înțeleg.

PICIOR-GOL

Deci dacă tu nu înțelegi, (*privind spre public*) nici ei nu înțeleg?

VLADIMIR

Nu știu. Îi poți întreba.

BUSOLĂ

Nu contează.

PICIOR-GOL

(*Țipând*) Ba contează!

BUSOLĂ

Nu. Ei nu contează. Numai noi contăm. Pentru că tot nu voi ști semnificația poeziei tale sau semnificația busolei.

PICIOR-GOL

(*Spre Vladimiri*) Și nu ne-ai lăsat să terminăm.

VLADIMIR

Să terminați? Aș fi înnebunit să mai stau acolo și să vă ascult încă un minut.

PICIOR-GOL

Dar nu am terminat.

BUSOLĂ

Poate tu nu. Dar eu da. Trebuia să mă mai uit la busolă de cateva ori, să mă întreb de ce nu arată nordul și apoi să plec.

VLADIMIR

(*Întorcându-se spre Picior-go!*) Tu mai aveai ceva de spus?

PICIOR-GOL

Da, trebuia să-mi termin poezia.

BUSOLĂ

Oh ce poezie interesantă. Atât de interesantă încât trebuie să o aud în fiecare zi.

PICIOR-GOL

Fiecare zi e diferită.

BUSOLĂ

Fiecare zi e la fel.

VLADIMIR

De ce crezi că e diferită?

PICIOR-GOL

Pentru că este o altă zi. Iar eu mă simt diferit.

VLADIMIR

Dar dacă te simți diferită, nu ar trebui să scrii o poezie diferită?

PICIOR-GOL

Este o altă poezie. Uite cum stau lucrurile: în fiecare zi iei ceva din afară, ceva mic sau ceva mare și îl pui înăuntrul tău și acolo devine o parte din tine. Într-o zi simți că ai prea multe în tine și vrei să la scoți afară. Deci vrei să separi o bucățică din tine și să o arunci afară. Uneori e o poezie, uneori e un cântec de pian, uneori e doar tăcere.

Tăcere.

PICIOR-GOL

Dar ai nevoie de timp pentru asta. Poate nu are nici un înțeles azi, poate nu are nici un înțeles nici mâine. Dar va avea un înțeles în viitor.

BUSOLĂ

Nu există viitor (*și repede își acoperă gura cu mâna dreaptă*). De ce am spus asta?

VLADIMIR

De unde știi asta?

BUSOLĂ

Nu știu. Nu știu asta.

VLADIMIR

Dar ai dreptate.

PICIOR-GOL

Nu, nu poate avea dreptate. Nu știe nimic.

VLADIMIR

Nu există viitor.

PICIOR-GOL

Poftim?

BUSOLĂ

Nu există viitor?

VLADIMIR

Nu. Nu există. Vroiam să vă spun. Credeam că nu știți.

PICIOR-GOL

Ce nu știam?

VLADIMIR

Că nu există viitor.

BUSOLĂ

Nu știm.

VLADIMIR

Dar abia ai spus-o.

BUSOLĂ

Dar nu am vrut.

VLADIMIR

Vroiam oricum să vă spun.

PICIOR-GOL

Atunci spune.

VLADIMIR

Nu există viitor pentru tine (*către Picior-gol*) și nici pentru tine (*către Busolă*), nu există viitor pentru asta. Viitorul nu va veni niciodată. Tot ce aveți este acest moment, acest moment se va repeta la nesfârșit, prezentul – pentru voi – este etern.

BUSOLĂ

Dar dacă nu există viitor, atunci nu există nici ziua de mâine.

VLADIMIR

Nu.

BUSOLĂ

Și nici ziua de răs-poimâine.

VLADIMIR

Nu.

BUSOLĂ

Și nici săptămâna viitoare?

VLADIMIR

Nu.

BUSOLĂ

Și nici anul viitor?

VLADIMIR

Nu.

BUSOLĂ

Și atunci... când se întorc părinții noștri?

VLADIMIR

Nu se întorc.

Tăcere. Busolă se ridică.

BUSOLĂ

Nu înțeleg. Părinții noștri trebuie să se întoarcă, au nevoie de viitor ca să se întoarcă. Nu are logică. Ieri am avut un viitor – ieri, ziua de azi era viitorul nostru.

VLADIMIR

Nu a existat nici ziua de ieri. Există numai ziua de azi.

BUSOLĂ

Dar m-am trezit.

VLADIMIR

Dar nu îți amintești să te fi trezit. Și nici sora ta. De fapt, nici măcar nu v-ați trezit pentru că nu v-ați culcat niciodată. Tot ce faceți este să ieșiți de pe scenă și să intrați din nou și credeți că asta este o zi nouă pentru voi. Dar este aceeași zi. Nu nu nu nu este nici măcar o zi – este un moment, *acest* moment. Nu aveți decât acest moment. Nu v-a fost *dat* decât acest moment.

Busolă se duce înapoi în fundul scenei și se așează gânditor pe scaun. Vladimir se așează pe canapea lângă Picior-gol.

PICIOR-GOL

Cum este în lumea ta atunci? Câte momente vă sunt date ?

VLADIMIR

E cu totul diferit în lumea mea. Ne sunt date un infinit de momente.

PICIOR-GOL

Un infinit?

VLADIMIR

Da. Un infinit. Imposibil să le numeri... imposibil să le trăiești pe toate.

PICIOR-GOL

Dar ce faci cu ele atunci dacă nu le trăiești?

VLADIMIR

Hmm... păi vezi... ne oprim, ne luam capul în mâini (*luând poziția unui gânditor*) și așteptăm să vină următorul moment.

PICIOR-GOL

Și nu se sfârșesc niciodată?

VLADIMIR

Ba da, se sfârșesc.

PICIOR-GOL

Și ce faci atunci?

VLADIMIR

Atunci clipim și cortina cade.

PICIOR-GOL

Dar când cortina se ridică aveți din nou momente?

VLADIMIR

Nu. (*Gânditor*) Când momentele se sfârșesc, cortina nu se mai ridică.

PICIOR-GOL

Serios? Deci nu primești aplauze?

VLADIMIR

Nu.

PICIOR-GOL

Nu primești nimic?

VLADIMIR

Nimic.

Tăcere. Toți par gânditori.

VLADIMIR

(Brusc se ridică în picioare) Bine. De ajuns cu paralizia asta. Hai s-o luăm de la început. Poate de data asta vom înțelege. De data asta trebuie să aibă mai mult înțeles. Cortina!

Cortina cade. Picior-gol și Busolă ridică cortina și intră pe bucata de scena rămasă. Se uită prin public. Busolă se așează pe marginea scenei. Picior-gol îi urmează exemplul. Busolă continuă să se uite înspre public ca și când ar căuta ceva. Picior-gol își contemplează picioarele. .

PICIOR-GOL

Mă simt atât de singură.

BUSOLĂ

Și eu mă simt singur.

PICIOR-GOL

Nu. Eu mă simt cu adevărat singură.

BUSOLĂ

Și eu mă simt cu adevărat singur.

PICIOR-GOL

Serios?

BUSOLĂ

Da. Teribil de singur.

PICIOR-GOL

Nu văd nici un sfârșit la singurătatea asta.

BUSOLĂ

Nu. Nu se va sfârși niciodată.

PICIOR-GOL

Niciodată.

BUSOLĂ

Suntem cu adevărat singuri?

PICIOR-GOL

Da. Numai tu și cu mine.

BUSOLĂ

Suntem singuri.

Busolă bagă mâna în buzunarul drept și scoate busola.

BUSOLĂ

Încă nu a apărut nordul.

Intră doi oameni în haine de muncitori și îi iau pe Picior-gol și Busolă în spatele cortinei.

SCENA I-c

Aceeași cameră. Același perete alb. Aceași fereastră. Același copac. Aceași canapea. Același pick-up vechi. Vladimir stă pe scaunul din fund.

Picior-gol intră din stânga. Poartă aceeași pereche de pantaloni de pijama – prea mari pentru trupul ei slab -, și același tricou negru. Părul lung, șaten și ușor ondulat cade nepieptănat pe umeri. Fesul de lână a apărut din nou pe cap. Undeva, în spatele uneia dintre urechi, se ascunde un creion. Se duce în spatele canapelei și vine în față cu un teanc de hârtii în brațe. Se așează pe podea, cu spatele rezemat de canapea. Teancul de hârtie se află pe podea în fața ei. Pentru un moment, stă și se uită la el. Se scoală, se duce la pick-up, vrea să-l deschidă dar se răzgândește. Se așează din nou pe podea în fața teancului de hârtii. Îl ridică și îl așează pe picioare. Scoate creionul din spatele urechii și începe să noteze ceva.

PICIOR-GOL

Poezie (*spune ea, cu privirea ațintită la hârtie*). Hmm.. s-a întâmplat într-o zi (*pune creionul în gură și începe să mestece*)... într-o zi. (*Visătoare*) Da, într-o zi m-am simțit ca o cutie goală de pantofi. Oamenii au venit să mă vadă, dar eu i-am alungat. Mă simțeam bine... Mă simțeam bine: nu simțeam căldura, rănilor, durerile. Nu... nu durerea... furia! Nu simțeam căldura, rănilor, furia. (*Balansându-se în față și în spate*) Corpul meu se balansa pe podea... nu, nu pe podea, pe scaun. Corpul meu se balansa pe scaun. Ca o marionetă... fără creier. Bolnavă și stupidă. Și surdă.

Tăcere. Picior-gol privește la teancul de hârtii.

PICIOR-GOL

(*Spre public*) E gata. Terminată. Da, începem. (*Continuă să se balanseze în față și în spate și începe să citească*):

S-a întâmplat într-o zi

M-am simțit ca o cutie goală de pantofi.

Oamenii au venit să mă vadă

Dar eu i-am alungat.

Mă simțeam bine: nu simțeam

Căldura, rănilor, furia.

Corpul meu se balansa pe un scaun

Ca o marionetă, fără creier,

Bolnavă și stupidă. Surdă.

(*Se oprește din mișcat și rămâne cu privirea ațintită spre public*)

Busolă intră din stânga. O vede pe Picior-gol și se oprește. Bagă mâna dreaptă în buzunarul drept al halatului și scoate o busolă. Întinde brațul înainte și se concentrează asupra busolei.

BUSOLĂ

(*Într-o voce gravă*) Iar m-am rătăcit.

PICIOR-GOL

(*Continuând să facă ce făcea*) Nu te-ai rătăcit. Ești exact unde trebuie să fii.

BUSOLĂ

Da? (*Confuz, privind prin cameră*)

PICIOR-GOL

Da. Vino încoace, Busolă, stai jos. Trebuie să-mi ascuți poezia.

BUSOLĂ

Nu sunt unde ar trebui să fiu. Trebuie să gasesc nordul. Fac patru pași spre copac (*face patru pași spre copac*) – unu, doi, trei, patru (*se oprește*), și este nord-est; mă întorc spre fereastră (*se întoarce spre fereastră*), fac patru pași (*face patru pași*) – unu, doi, trei, patru, și este nord-est din nou.

PICIOR-GOL

(*Acoperindu-și urechile cu mâinile*) Încetează.

BUSOLĂ

Mă întorc spre canapea (*se întoarce spre canapea*), fac patru pași (*face patru pași*) – unu, doi, trei, patru – și din nou... nord-est. Deci unde este nordul? (*privind spre Picior-gol*)

PICIOR-GOL

Încetează. Vino aici. Vino și ia loc, Busolă, trebuie să-mi ascuți poezia.

BUSOLĂ

Ce există dar nu poate fi găsit? Ce nu poate fi găsit dar există ? Ce nu poate fi găsit și nu există ? Nu există... nordul. Nu poate fi găsit, nu există. Nordul nu există (*se uită la Picior-gol; Picior-gol se uită la el*)

PICIOR-GOL

Am scris o poezie.

BUSOLĂ

Nordul meu nu există. Unde este nordul meu?

PICIOR-GOL

Va veni.

BUSOLĂ

Va veni? Unde?

PICIOR-GOL

Nu știu. Pe aici pe undeva.

BUSOLĂ

Aici? Ești sigură?

PICIOR-GOL

Hum. Vino să ascuți.

BUSOLĂ

Poate va veni. Voi aștepta. Am timp.

PICIOR-GOL

Da.

BUSOLĂ

Ai scris o poezie?

PICIOR-GOL

Da.

BUSOLĂ

(Mișcându-se încet spre canapea și așezându-se jos. Mâna sa dreaptă se odihnește pe piciorul drept, ținând încă busola.) Deci ai scris o poezie? Dar ai scris una și ieri.

PICIOR-GOL

(Privind spre hârtiile de pe picioare) Da, dar ieri era diferit. Astăzi sunt o altă persoană, mai matură, mai experimentată. Nu crezi?

BUSOLĂ

Arăți la fel pentru mine. Ai aceiași pantaloni. Și același par și aceiași ochi...

PICIOR-GOL

(Enervată și ridicând tonul) Busolă, vrei să-mi ascuți poezia sau nu?

BUSOLĂ

Da sigur.

PICIOR-GOL

Bine. Începem:

S-a întâmplat într-o zi

Mă simțeam ca o cutie goală de pantofi.

BUSOLĂ

De ce trebuie să scrii aceeași poezie în fiecare zi?

PICIOR-GOL

(Țipând) Nu este aceeași poezie.

BUSOLĂ

Ba da, este aceeași. Am auzit-o ieri și alaltăieri și răs-alaltăieri...

PICIOR-GOL

(Țipând și mai tare) Nu este aceeași poezie.

BUSOLĂ

Dar nu văd diferența.

PICIOR-GOL

Diferența este că aceea era ieri. Astăzi este altă poezie.

BUSOLĂ

Sună la fel. Și pare la fel. Deci trebuie să fie aceeași poezie.

PICIOR-GOL

Poate este aceeași poezie pentru tine, dar este diferită pentru mine. Ieri eu eram diferită. Ieri tu erai diferit. Deci poezia este diferită.

BUSOLĂ

Cum eram eu diferit ieri? M-am rătăcit la fel ca și astăzi.

PICIOR-GOL

Dar poate te-ai rătăcit într-un mod diferit.

BUSOLĂ

Nu. Busola indica nord-est când am intrat ieri și indica nord-est când am intrat astăzi. Deci trebuie să mă aflu în același loc unde mă aflam și ieri. Numai că nu îmi amintesc cum am ajuns acolo.

PICIOR-GOL

Nu înțelegi. Nu înțelegi nimic.

BUSOLĂ

Citește-mi poezia.

PICIOR-GOL

Nu, nu îți citesc poezia. Nu ai înțelege-o.

BUSOLĂ

Dar ieri am înțeles-o. Și chiar mi-a plăcut.

PICIOR-GOL

Asta nu înseamnă că o vei înțelege și azi, idiotule.

Pauză.

PICIOR-GOL

Când se vor întoarce mama și tata?

BUSOLĂ

Ai sărit iar replici!

PICIOR-GOL

Și ce?

BUSOLĂ

Cum vrei să mai înțelegă cineva ceva dacă tu tot sari replici?

PICIOR-GOL

Nu erau importante.

BUSOLĂ

Nu tu decizi asta.

PICIOR-GOL

Bine. Nu mai fac. Când se vor întoarce mama și tata?

BUSOLĂ

Nu știu.

PICIOR-GOL

Au trecut 761 de zile. Cred că ar trebui să se întoarcă de acum.

BUSOLĂ

Da, ar trebui.

PICIOR-GOL

Crezi că se vor întoarce?

BUSOLĂ

Nu.

Busolă se ridică și se duce la copac. Se uită la merele stricate din vârf.

BUSOLĂ

Ce se va întâmpla cu copacul, Picior-gol?

PICIOR-GOL

O să-l tai și apoi îl fac bucățele. Și pun fiecare bucățică pe foc.

BUSOLĂ

Când se va întâmpla asta?

PICIOR-GOL

Azi.

BUSOLĂ

Asta ai spus și ieri.

PICIOR-GOL

Nu, ieri nu era bine. Azi.

BUSOLĂ

Azi când?

PICIOR-GOL

Mai târziu.

BUSOLĂ

E deja prânzul.

PICIOR-GOL

Mai târziu.

BUSOLĂ

Nu cred că vei scăpa vreodată de el.

Tăcere.

PICIOR-GOL

(Trânțește teancul de hârtii și se ridică) M-am plictisit.

BUSOLĂ

M-am săturat de asta.

BUSOLĂ

Asta ai auzit prima oară și a doua oară de la noi.

PICIOR-GOL

Ăsta va fi ultimul moment pentru noi?

VLADIMIR

(Se ridică și vine în fața scenei) Nu. Momentul vostru durează o veșnicie.

PICIOR-GOL

Nu se va sfârșii niciodată.

VLADIMIR

Niciodată.

BUSOLĂ

Asta e o minciună. Totul se sfârșește.

VLADIMIR

În lumea mea totul se sfârșește.

PICIOR-GOL

De ce în lumea ta? Ce are așa de special ?

VLADIMIR

Lumea voastră e diferită.

BUSOLĂ

De ce? Pentru că nu există un viitor și un sfârșit?

VLADIMIR

Aici sfârșitul nu există.

BUSOLĂ

Atunci fă-ne un sfârșit!

VLADIMIR

Nu. Sfârșitul nu a fost niciodată conceput.

PICIOR-GOL

Atunci concepe-!

VLADIMIR

Nu înțelegi, e imposibil pentru noi să ne imaginăm sfârșitul vostru.

BUSOLĂ

Asta e o minciună.

VLADIMIR

Poate că da, poate că nu.

BUSOLĂ

E o minciună. Totul e o minciună. Tu ești o minciună, asta e o minciună.

Busolă pleacă și se așează pe scaunul din spate, cu coatele rezemate de genunchi, capul rezemat în mâini. Picioar-gol se așează pe canapea. Vladimir rămâne în picioare.

PICIOR-GOL

Crezi că e adevărat? Că totul e o minciună?

VLADIMIR

Dacă totul e o minciună, atunci și noi suntem o minciună. Dacă noi suntem o minciună, atunci nu putem distinge minciuna de adevăr. Dar eu nu cred că totul e minciună.

PICIOR-GOL

Ah, asta e o ușurare. Altfel, am fi trăit în zadar.

Vladimir o privește lung pe Picioar-gol. Apoi se uită în podea.

VLADIMIR

(*Gânditor*) Lumile noastre nu sunt atât de diferite până la urmă.

BUSOLĂ

(*Se ridică și vine în față*) Cred că știu acum.

Vladimir și Picioar-gol își ridică privirile spre Busolă.

PICIOR-GOL

Nu știi nimic. Nimeni nu știe nimic.

BUSOLĂ

Ba eu știu ceva. Știu de ce nu îți înțeleg niciodată poezia, Picior-gol. Și înțeleg de ce nu găsec niciodată nordul. Și de ce copacul acela e acolo în fiecare zi și de ce nu îl tai niciodată. Și de ce nimic nu se schimbă vreodată.

VLADIMIR

De ce?

BUSOLĂ

Pentru că asta e tot ce avem. E tot ce ne-a fost dat. Am trăit acest moment de 761 de ori, dar e un singur moment.

PICIOR-GOL

Ești prost? Asta a spus și Vladimir.

BUSOLĂ

Da, am auzit, dar acum și văd.

PICIOR-GOL

Ești atât de prost.

BUSOLĂ

Acum văd că nu se va întâmpla niciodată. Niciodată nu voi înțelege poezia ta, niciodată nu voi găsi nordul, niciodată copacul nu va fi tăiat.

PICIOR-GOL

Știam asta.

BUSOLĂ

Scriem o poezie, căutăm nordul. Poezia nu se termină niciodată, nordul nu vine niciodată.

VLADIMIR

Lumile noastre nu sunt atât de diferite. Scriem o poezie, două poezii, o mie de poezii, pictăm un tablou, cântăm un cantec, căutăm nordul, sudul, estul, vestul, cerșim atenție, aplauze; în secret, ne rugăm. Și apoi știți ce se întâmplă?

PICIOR-GOL

Ceva teribil?

VLADIMIR

Da, ceva teribil.

BUSOLĂ

Ce?

VLADIMIR

Nimic.

PICIOR-GOL

Asta e teribil.

VLADIMIR

Oh nu îți poți imagina. Ce se întâmplă în lumea voastră?

BUSOLĂ

Nimic.

VLADIMIR

Și asta e teribil.

BUSOLĂ

Nu.

VLADIMIR

De ce nu?

BUSOLĂ

Pentru că nu trebuie să se întâmple nimic.

PICIOR-GOL

Și nu e nici o scăpare?

VLADIMIR

Ba e o scăpare.

PICIOR-GOL

Serios?

VLADIMIR

În lumea mea există scăpare.

PICIOR-GOL

Care este scăparea?

VLADIMIR

Scăparea e... că nu trebuie să aștepti sfârșitul. Poți sfârșii tu totul.

BUSOLĂ

Ce? Asta nu e posibil. Nu tu decizi asta. Scriitorul decide.

VLADIMIR

Da, în teorie ai dreptate. Dar vezi tu, autorul nostru a fost puțin mai amabil ca al vostru.

PICIOR-GOL

Amabil?

VLADIMIR

Da, mult mai amabil.

PICIOR-GOL

Cum?

VLADIMIR

Da, de exemplu, mă duc aici (*se duce la marginea scenei*) și spun: Cortina!

Cortina începe să cadă.

VLADIMIR

Stop. (*Cortina se oprește*) Sus din nou. (*Cortina se ridică*) Deci vedeți, (*se întoarce spre Picior-gol și Busolă*) pot să fac să cadă cortina.

BUSOLĂ

Asta e ceva.

PICIOR-GOL

Asta e nemaipomenit.

PICIOR-GOL

Deci poți face asta oricând.

VLADIMIR

Da, presupun că se poate. Dar nu ai face-o, nu ? Presupun că trebuie să fii foarte obosit ori foarte deștept ca să știi când ai terminat cu adevărat. Numai atunci poți să ceri să cadă cortina. Dacă ea cade și tu nu ai terminat, lași lumea să mai aștepte ceva.

BUSOLĂ

Întotdeauna așteaptă ceva.

VLADIMIR

Vor aștepta pentru totdeauna. Și vor fi atât de furioși pe tine, atât de furioși.

Tăcere.

BUSOLĂ

Deci crezi că ne-au înțeles?

VLADIMIR

(*Întorcând capul spre public*) Cine, ei?

PICIOR-GOL

Crezi că ne știi mai bine semnificația?

VLADIMIR

Nu.

BUSOLĂ

(Luând loc și părând gânditor) Trei cortine ridicate, una după alta, și nici un pic de noroc.

PICIOR-GOL

De ce ne-ai pus să facem asta? Ai spus "Repetăți! Repetați!" și vor înțelege.

VLADIMIR

Nu merge așa.

BUSOLĂ

761 de zile. Câte mai urmează?

VLADIMIR

Multe. Mult mai multe, până la infinit.

PICIOR-GOL

Sunt obosită. 761 de zile, aceleași cuvinte, aceleași gesturi, *(vine la marginea scenei)* aceleași aplauze, aceiași ochi morți.

VLADIMIR

Crezi că ești obosit? Nu știi nimic. *Crezi că ești obosit.*

BUSOLĂ

(Într-un ton ridicat) Tu m-ai obosit, bătrân nebun. Ai venit aici, ne-ai impresionat cu îndrăzneala ta și cuvintele tale mărețe despre perete, marele perete pe care voi l-ați pus acolo în ziua în care ne-am născut. Și am crezut că ești diferit, am crezut că ne poți ajuta. Dar ești la fel de prost, la fel de indiferent.

PICIOR-GOL

Lasă-ne în pace. Suntem obosiți.

VLADIMIR

Oh da, așa de obosiți. *Voi sunteți obosiți. (Bolborosind ceva pentru sine însuși, se duce în fundul scenei)* Obosit... Oasele mele sunt obosite.

BUSOLĂ

(Către Picior-gol) Ce spune bătrânul ăsta? *(Picior-gol ridică din umeri)*

Vladimir se întoarce brusc cu fața la Busolă. Ochii îi sunt măriți și înlăcrimați.

VLADIMIR

(Țipând din răspuțeri) Bătrânul? Ce spune bătrânul? Adevărul. Vă spun adevărul. Dar nu aveți urechi pentru adevăr. Nu v-am dat niciodată urechi pentru adevăr, nu, nu v-am dat.

Tăcere.

VLADIMIR

Trebuie să încetați cu asta. Acest... acest *circ*. E dureros și patetic. Tot cerșitul ăsta de a fi înțeles, de a avea un fel de semnificație, nu, nu merge așa. E demn de milă. E fără sfârșit.

BUSOLĂ

Tu trebuie să te sfârșești, bătrânule. Ieși de pe scenă.

VLADIMIR

Obosit. Ha-ha-ha... Băiete, nu ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă să fii *obosit*.

Uite-te la mine, la 76 de ani. Știi câte zile înseamnă asta?

PICIOR-GOL

Nu ne pasă.

VLADIMIR

Foarte, foarte multe zile. Prea multe zile. Câteodată prea puține. 27740. A trebuit să mă reiau de 27740 de ori. Ce e 761 comparat cu 27740?

Tăcere.

VLADIMIR

Uitați-vă la ei (*arătând spre public*). Sunt oboșiți. Ei se reiau de mii și mii de ori. Și cine îi înțelege pe ei? Cine mă înțelege pe mine? Nimeni. Nimeni. Îi auziți pe ei plângându-se? Mă auziți pe mine plângându-mă ?

Tăcere.

VLADIMIR

După cum văd eu lucrurile aici, sunteți cu toții amnezici.

PICIOR-GOL

Amnezici?

VLADIMIR

Complet amnezici.

BUSOLĂ

De ce?

VLADIMIR

Așa văd eu lucrurile. Tu (*arătând spre Busolă*), tu (*arătând spre Picio-gol*), Mona Lisa, sunteți cu toții amnezici. Luminile se aprind și viața voastră începe; luminile se sting și

viața voastră se sfârșește. Fără trecut, fără viitor. Numai acum. Și acest 'acum' este mereu același, mereu prea scurt pentru a îl realiza. Nu e de ajuns pentru a gândi, nu e de ajuns pentru a înțelege.

BUSOLĂ

Ai spus că ne poți ajuta.

VLADIMIR

Asta trebuie să înceteze. Aici. Acum.

BUSOLĂ

Nu e corect. Ai promis că ne ajuți.

VLADIMIR

Vă ajut, vă spun următorul lucru: trebuie să învățați să trăiți singuri, să *fiți* singuri, doar voi cu voi și nimeni altcineva. Încetați cu văitatul ăsta fără sfârșit, plânsul ăsta, așteptarea asta ca ceva să se întâmple. Părinții voștri nu se vor întoarce niciodată. Sunteți singuri. El (*arătând cu degetul spre Busolă*) nu va înțelege niciodată poezia ta. Ea (*arătând cu degetul spre Picior-gol*) nu va înțelege niciodată de ce te-ai pierdut. Sunteți singuri, amândoi împreună și fiecare separat. Asta e tot (*se îndreaptă spre marginea scenei*). Am terminat.

BUSOLĂ

Unde pleci?

PICIOR-GOL

Nu pleca. Nu am terminat încă.

VLADIMIR

Dar eu da.

PICIOR-GOL

Nu, trebuie să-mi ascuți poezia. Am terminat-o. Atunci vei înțelege.

VLADIMIR

Ai scris o poezie. Și crezi că voi înțelege. Fetiță mică, noi scriem milioane de poezii, cântăm milioane de cântece, căutăm milioane de norduri. Și nimeni nu înțelege pe nimeni.

BUSOLĂ

Te înșeli. Cineva trebuie să înțeleagă ceva. Altfel nu am exista.

VLADIMIR

(*Ignorându-l pe Busolă și vorbind încet pentru sine*) Suntem cu toții singuri. Fiecare dintre noi cu neînțelegerea lui. Fiecare dintre noi singur.

PICIOR-GOL

(*Îl apucă pe Vladimir de mâneca cămășii*) Te rog ascultă-mi poezia.

VLADIMIR

Nu. Lasă-mă în pace. Asta e tot. Am terminat (*continuă să meargă spre marginea scenei băgându-și cămasa în pantaloni; vocea lui devine mai calmă*) Plec de aici, mă duc acasă, fac un duș și... (*cuvintele lui devin neinteligibile. Coboară de pe scena și iese.*)

Picior-gol și Busolă îl privesc plecând. Rămân în picioare pentru un moment. Busolă se duce în fundul scenei și se așează pe scaun, cu capul în mâini și cu coatele rezemate în genunchi. Picior-gol rămâne în picioare uitându-se spre locul pe unde a plecat Vladimir.

Cortina.

Picior-gol ridică cortina și intră pe scenă. Are în brațe teancul de hârtii. Se așează pe marginea scenei.

PICIOR-GOL

(*Privind spre public*) Nu am terminat. Să vedem... (*se uită la hârtii, scoate creionul din spatele urechii și începe să noteze ceva*) Am folosit un cuțit, ca să mă fac bine. Mi-am tăiat... încheieturile... nu, nu încheieturile, mi-am tăiat brațele... și picioarele... și capul. Nu. Am nevoie de cap. (*Gânditoare*) Ba nu, nu am. Și, în final, capul. Apoi le-am lipit la loc. M-am simțit un pic mai bine. Dar știam că nu va dura. Nu va dura... Apoi am încercat să îmi aranjez, nu, să îmi repar fața. Punct și virgulă, am tăiat ochii, nasul, buzele, urechile. Nu, urechile nu mai sunt importante acum. Buzele... Dar curând am obosit și mi-am zis... ce mi-am zis? Hmm... Da. Mi-am zis că poate nu le voi pune la loc. De ce? De ce...! Pentru că... pentru că... pentru că nu m-ar ajuta prea mult. (*Privește la hârtii*) Da, asta e tot. E finalul. S-o mai spun o dată, să vedem dacă are vreun înțeles. Deci:

Am folosit un cuțit ca să mă fac bine:

Mi-am tăiat brațele și picioarele

Și, în final, capul.

Apoi le-am lipit la loc:

M-am simțit un pic mai bine.

Dar știam că nu va dura.

Apoi am încercat să îmi repar fața:

Am tăiat ochii, nasul, buzele,
Dar am obosit și mi-am zis
Că poate nu le voi pune la loc.
Nu m-ar ajuta prea mult.

(Stă nemișcata câteva secunde, după care începe să dea din cap afirmativ) Da, acum are înțeles. Nu știu alte cuvinte. Nu am alte cuvinte. Gata. Am terminat *(își ridică privirea spre public)*.

Busolă ridică cortina și intră pe scenă.

BUSOLĂ

Ce faci acolo, Picior-gol?

PICIOR-GOL

Am terminat.

BUSOLĂ

Bine. Atunci putem să reluăm.

Picior-gol se ridică și vine lângă Busolă care ține cortina ridicată pentru ea. Picior-gol aruncă o ultimă privire spre public.

PICIOR-GOL

(Către Busolă) Te-ai gândit vreodată să evadezi?

BUSOLĂ

Sigur. Într-o zi o s-o fac.

PICIOR-GOL

Serios? Unde o să te duci?

BUSOLĂ

Departate de toate astea. Foarte, foarte departe.

PICIOR-GOL

Când?

BUSOLĂ

Într-o zi.

PICIOR-GOL

De ce nu azi?

BUSOLĂ

Azi nu e bine. Într-o zi.

PICIOR-GOL

Nu cred că o s-o faci vreodată.

Picior-gol intră sub cortină. Busolă o urmează. Tăcere.

Sfârșit.